

PODZIMNÍ SOUSTŘEDĚNÍ KENDÓ "KRKONOŠE 2006"

Pavla Štěpánová

První víkend v listopadu se na Pomezních Boudách v Krkonoších uskutečnilo již třetí podzimní soustředění Kendó. Barvitě vylíčení loňských zážitků a zejména získání pana Miošiho pro vedení semináře přilákalo tentokrát mnohem více lidí, a to nejen z našeho oddílu. V novém prostředí chaty Blesk se nás sešlo 30. Početnou výpravu z Hradce posílili kendisté z pražských oddílů Kacubó a Sandómon.

Seminář začal dvouhodinovým tréninkem v pátek. Sněhová nadílka však některé trochu zaskočila, brodit se závěsemi sněhu na letních pneumatikách bylo jistě dobrodružství J. Nakonec ale všichni v pořádku dorazili a mohlo se začít.

Plánované velmi intenzivní víkendové cvičení však bylo narušeno náhlou výměnou majitelů tělocvičny. Vinou jejich špatné komunikace byl námi již rok zmluvený termín prodán jakýmsi fotbalistům. Díky tomu se časy cvičení velmi zkrátily. Abych tedy byla úplně přesná – žádné nezbily. Naštěstí jsme se ale s oněmi kopálisty domluvili a přenechali nám alespoň dvě hodiny v sobotu dopoledne a dvě hodiny v neděli dopoledne. Pan Mioši čas využil zcela maximálně, a tak jsme si pod japonským vedením výborně a velmi výživně zacvičili.

Jednu výhodu toto nedorozumění přeci jen mělo. Konečně se nám podařilo zrealizovat vysněný výlet na Sněžku. V sobotu odpoledne jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedni šli relaxovat do vířivky a druzí se rozhodli zdolat náš nejvyšší horský vrchol. Již od rána foukal docela silný vítr a nezdálo se, že by se mu chtělo přestat. Nicméně po pečlivém zvážení našich šancí na přežití a zhodnocení stavu šatníku jsme se rozhodli jít do toho. Vyrazilo nás 17, někteří lépe, jiní hůře vybavení. Vítr sice foukal, ale v závětrí stromů se dal snést. Bořili jsme se hluboko do sněhu, až jsme se asi po čtyřech kilometrech probořili k horské chatě Jelenka. Po příjemném občerstvení a posezení se už některým pokračovat nechtělo, ale deset z nás vyrazilo dál. Když jsme se vydrápali na hřebeny, začalo pravé posvícení. Vítr se šílenou rychlostí proháněl přes holé pláně a prudce nám metal do obličejů ostrý sníh. Nejlépe z toho nakonec vyvázl Pavlík, který celou cestu absolvoval ve sjezdařských brýlích. Teď už jsme se mu nesmáli. No, vlastně jenom jednou, když na Rozcestí pod Sněžkou stál proti větru v pětačtyřiceti stupňovém náklonu vůči zemi. Ten vítr byl vážně docela velký. A tak se někteří z bezpečnostních důvodů rozhodli dobytí Sněžky přeci jen odložit. (Alespoň máme motivaci vyrazit za rok zase). Pár borců (?šílenců?) však směle pokračovalo směrem vzhůru a na Sněžku opravdu v tak příšerném počasí vylezlo. To jsme byli opravdu rádi, protože se jednalo o naši kendistickou špičku a kdyby ji dostala zrovna Sněžka... to by byla vážně škoda.

Cesta zpět proběhla v pohodě, ani se nám nechtělo věřit, že „nahoře“ bylo tak strašně. Někomu stačilo zkoulovat se po cestě sněhem, jiní to museli dohánět večer na chatě alkoholem. K dispozici byl i stolní tenis, šipky a spousta plyšáků, tak se všichni pořádně vyblbli. Ranní vstávání už bylo horší, ale trénink pana Miošiho si nikdo nenechal ujít. Sníh se pomalu, hmm... vlastně docela rychle..., měnil v déšť a když jsme odpoledne odjížděli, místo bílé pokrývky se s námi loučilo bláto.

V pondělí pak po internetu kolovala zpráva meteorologického ústavu, že v sobotu v odpoledních hodinách se přes Krkonoše přehnal orkán, tedy vítr silnější než 118km/h. A my si můžeme říci – byli jsme u toho. Nehledě na to, že onen víkend byl za letošní zimu jediný, kdy napadl sníh.

Na závěr mi nezbyvá než poděkovat všem zúčastněným, že se rozhodli obětovat svůj čas a přijet si do dalekých Krkonoš zacvičit, a především pak panu Miošimu, který se uvolil horský seminář vést. Díky moc a těším se, že se za rok opět v alespoň tak hojném počtu sejdem.